

roku, zebrany przez G. Polentza i F. Paxa. Zbierał ręcznie i przy pomocy aparatu Berlese'go; na skutek tego miał materiał z 17 próbek. Na 60 stwierdzonych gatunków 12 nowo opisanych. Świadczy to może raczej o tym, że rząd Roztoczy debiutuje jeszcze w pracowniach naukowych i w odnośnej literaturze, niż jest wyrazem swoistego środowiska ciechocińskiego.

Jeśli chodzi o stopień zależności opracowanej fauny od słonego środowiska, to zdaniem autora, halofilów, ew. halobiontów należy poszukiwać wśród nowo opisanych gatunków. Z tych 6 wchodziło by tu w grę, ponieważ występują w próbkach o największym procencie zasolenia. Zresztą sprawę tę mogą rozstrzygnąć dalsze systematyczne badania w tym kierunku.

K.

Z obcej literatury i zagranicznych zjazdów.

Handbooks for the Identification of British Insects.

Londyńskie Towarzystwo Entomologiczne (Royal Entomological Society of London) zaczęło wydawać pod powyższym tytułem serię kluczy do oznaczania owadów występujących na Wyspach Brytyjskich. Całość została zaplanowana na 10 tomów, z których 3 mają być poświęcone błonkówkom, 2 muchówkom, 2 chrząszczom, po 1 motylom i pluskwikom i 1 pozostałym rzędem. Jako pierwsze zeszyty ukazały się w końcu lipca 1949 r. część 5 tomu I, obejmująca skorki i prostoskrzydłe (20 str., 74 rys.), opracował W. D. H i n c k s, część 10 tegoż tomu — ważki (48 str., 24 rys.), opracował F. C. F r a s e r, oraz część 1 tomu IX zawierająca wstęp i klucz do oznaczania rodzin muchówek (49 str., 97 rys., 1 tabl. barwna), opracował H. O l d r o y d. Każdy zeszyt obejmuje rozdział wstępny omawiający budowę, sposób życia, znaczenie gospodarcze itd. przedstawicieli danej grupy a także ogólne podstawy jej podziału systematycznego oraz sposoby zbierania i konserwowania. Dalej idą klucze do oznaczania; opisów szczegółowych poszczególnych gatunków, rodzajów itd. opracowanie to nie podaje. Dane są natomiast dobrze ułożone zestawienia najważniejszego piśmiennictwa, z którego czytelnik będzie musiał korzystać przy pogłębianiu badań nad interesującą go grupą owadów. Strona ilustracyjna przedstawia się korzystnie.

T. J ac z e w s k i.

Międzynarodowa Konferencja Ochrony Roślin w Bukareszcie

W dniach 25. VII—4. VIII. 1949 roku odbyła się w Bukareszcie Międzynarodowa Konferencja Ochrony Roślin, w której uczestniczyły następujące państwa: Rumunia, Polska, Czechosłowacja, Związek Radziecki, Węgry i Bułgaria. Polskę reprezentowali: inż. J. F i n k z ramienia Instytutu Międzynarodowej Współpracy rolniczo-leśnej oraz dr W. W ę g o r e k

z ramienia Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych — P. I. N. G. W. w Puławach. Tematem obrad były zagadnienia organizacji służby ochrony roślin i kwarantanny w poszczególnych państwach, rozprzestrzenienie groniejszych chorób i szkodników oraz walka z nimi.

Dnia 25. VII. nastąpiło uroczyste otwarcie Konferencji w sali konferencyjnej Instytutu Badawczego Rolnictwa w Bukareszcie w obecności Prezydenta Rumunii, Sekretarza Gen. Rumuńskiej Partii Robotniczej i Ministra Leśnictwa. Referat wstępny na temat „Międzynarodowa Konferencja ochrony roślin w Bukareszcie“ wygłosił organizator Zjazdu prof. T. S a v o l e s c u podkreślając, że obecna konferencja jest przedłużeniem konferencji odbytej w maju 1948 r. w Pradze pod egidą Instytutu Międzynarodowej Współpracy rolniczo-leśnej. Instytut ten utworzony był jako organ koordynacyjny i informacyjny państw Demokracji Ludowej i Związku Radzieckiego w wyniku likwidacji Międzynarodowego Instytutu w Rzymie i włączenia go w nową organizację F. A. O. — (Faod Agricultural Organisation) pod egidą Stanów Zjednoczonych.

W ciągu dni następnych odbywało się wygłaszanie referatów na tematy:

1. Organizacja ochrony roślin w poszczególnych państwach,
2. Rozpowszechnienie groźniejszych chorób i szkodników roślin i walka z nimi,
3. Organizacja i przepisy kwarantanny.

Obszernie i dokładnie opracowane referaty pozwoliły na zorientowanie się w położeniu fitosanitarnym naszych sąsiadów i w zagrożeniu naszego kraju inwazją niektórych groźnych szkodników. Chodzi tu przede wszystkim o takie owady, które w Polsce objęte są rozporządzeniem o kwarantannie zewnętrznej.

Stonka ziemniaczana (*Leptinotarsa decemlineata* S a y.) atakuje silnie Czechosłowację, gdzie najbardziej zagrożone są prowincje Bohemia i południowe Morawy. Owad ten atakuje również i Węgry na granicy Jugosławii wzdłuż rzeki Drawy.

Tarcznik niszczyiciel (*Aspidiotus perniciosus* C o m s t.) bardzo silnie opanował Słowację na przestrzeni 35-ciu powiatów, gdzie znajdują się ok. 3 miliony drzew owocowych. Walka z tym groźnym szkodnikiem prowadzona jest bardzo intensywnie w ramach akcji państwowej przy zastosowaniu 5%-wej mieszaniny olejów mineralnych z dinitrokrezolami. Dobre rezultaty daje również 30%-wy roztwór cieczy kalifornijskiej o 32° Bé. Ostatnio rozpoczynają się prace badawcze nad zastosowaniem walki biologicznej. W Rumunii sytuacja na tym odcinku jest jeszcze gorsza, bowiem niemal cały kraj opanowany jest przez tarczownika niszczyciela.

Również od południa zagraża Polsce wtargnięcie nowego szkodnika *Hyphantria cunea*. Szkodnik ten w latach poprzednich objął Węgry, a w roku 1948 wtargnął do Czechosłowacji. Motyl ten bardzo szybko się mnoży dając 2—3 generacje w roku. Gąsienice są polifagami i objadają liście drzew zarówno parkowych i alejowych, jak też i owocowych. Druga generacja gąsienic przyczynia wielkie straty w sadach owoco-

wych. *Hyphantria cunea* rozprzestrzenia się drogą przelotów motyli i bardzo możliwe, że zajmie ona wkrótce całą Czechosłowację i przeniknie do Polski.

W Rumunii występuje szkodnik fasoli będący dla Polski obiektem kwarantanny zewnętrznej, a mianowicie *Acanthoscelidés obtectus*.

Po wysłuchaniu referatów o organizacji służby ochrony roślin i kwarantanny w poszczególnych krajach nasunęły się polskiej delegacji następujące wnioski:

1. Organizacja służby ochrony roślin w krajach biorących udział w konferencji z wyjątkiem Związku Radzieckiego — jest słabsza niż w Polsce. Referat polski na ten temat wywołał duże zainteresowanie i był szeroko omawiany. Delegacja polska postawiła wniosek o konieczności podniesienia poziomu organizacyjnego służby ochrony roślin we wszystkich krajach.
2. W wielu krajach rozprzestrzeniły się groźne szkodniki i choroby roślin, będące w innych krajach obiektami kwarantanny zewnętrznej. Z tego względu delegacja polska uważała za stosowne postawić wniosek o corocznej wymianie wiadomości odnośnie nasilenia pojawu i postępów walki z najważniejszymi szkodnikami i chorobami roślin celem łatwiejszej orientacji w sytuacji

W ostatnim dniu Konferencji opracowano i przyjęto rezolucję, której najważniejszymi punktami są:

1. Celem ochrony krajów ZSRR i Demokracji Ludowej przed zawlečeniem chorób i szkodników należy zorganizować lub uzupełnić państwową służbę kwarantanny zewnętrznej, a również zawrzeć konwencje kwarantannowe między uczestnikami konferencji.
2. Układać corocznie państwowe plany akcji ochrony roślin i wydatków związanych z nimi w każdym z krajów.
3. Wypełnienie planu należy do kompetencji samodzielnej jednostki przy Ministerstwie Rolnictwa.
4. Należy zorganizować w krajach służbę sygnalizacyjną, doświadczalną i rejestracyjną.
5. Dla systematycznej walki z najgroźniejszymi szkodnikami i chorobami, należy uważać za pożyteczne wprowadzenie obowiązkowych państwowych akcji, biorąc za przykład system metod w Związku Radzieckim.
6. Główną metodą walki ze szkodnikami i chorobami, a także chwastami winna być metoda agrotechniczna i wprowadzanie odmian odpornych. Inne metody winny być dopełnieniem.
7. Prace naukowo-badawcze powinno się prowadzić nie tylko na polstkach doświadczalnych lecz również w warunkach samego gospodarstwa. Za podstawę tych prac winno się brać metodę materializmu dialektycznego i agrobiologii Williamsa-Miczurina-Lysienka.

8. Celem pełnego i planowego przeprowadzenia akcji uważa się za pożądane zorganizowanie i przygotowanie szerokich rzesz pracowników i popularyzowanie metod walki ze szkodnikami.
9. Celem wzajemnego informowania i pomocy w walce ze szkodnikami i chorobami, Kongres uważa za konieczne zwoływanie zjazdów co 1—2 lata każdego roku w innym państwie.
10. Celem koordynacji prac w okresie między zjazdami utworzyć stałe biuro z przedstawicieli ZSRR i krajów Demokracji Ludowej po jednym z każdego państwa. Przewodniczącym biura w okresie między kongresami będzie przedstawiciel kraju, gdzie odbył się ostatni kongres. Stałe miejsce biura będzie określone po konsultacji rządów państw biorących udział.
11. Przyszłe biuro będzie miało za zadanie:
 - a) śledzić wypełnienie postanowień kongresu i koordynować prace między krajami,
 - b) zwoływać i brać udział w organizowaniu kolejnych zjazdów,
 - c) wydawanie swojego biuletynu i innych prac.

Na koniec należy wspomnieć o stronie organizacyjnej Konferencji, która była obmyślana i przeprowadzona z największą starannością i dbałością. Specjalnie czterodniowa wycieczka autami po Rumunii pozostawiła w uczestnikach niezatarte wspomnienia piękna krajobrazu, bogactwa naturalnego i olbrzymiej pracy ludu rumuńskiego nad rozbudową i rozwojem swej ojczyzny.

Dr W. Węgorek

Wydział Ochrony Roślin

P. I. N. G. W.

Komunikaty.

1. 20-e Walne Zgromadzenie Polskiego Związku Entomologicznego odbyło się dnia 28 stycznia br. Sprawozdanie z przebiegu będzie ogłoszone w pierwszym zeszycie 20-go tomu Polskiego Pisma Entomologicznego. Tutaj podajemy tylko uchwałę powziętą przez W. Zgr., do której wykonania Zarząd przystępuje zaraz stosownie do jej treści j. nast.:

Członków Polskiego Związku Entomologicznego z okresu przed 1. IX. 1939, którzy do dnia 30 kwietnia br. nie zgłoszą swych obecnych adresów i nie uiszczą składek członkowskich za II, 1947, 1948, 1949 i 1950, skreślić z listy członków. Zgłoszenia po tym terminie będą załatwiane w trybie przewidzianym dla nowo wstępujących członków.